સત્ય નામ.

સત્ય ગુરૂ કબીર

સાહેબકે અમોલ વચનોકા

 સંગ્રહ

સત્ય ઉપદેશ

જ્ઞાનસાગર ભજનાવલી.

પ્રકાશક કબીરપંથી સેવક.

મયાદાસ પરશોતમદાસ.

ગુરૂ દામોદરદાસ સાહેબકી દયાસે.

પ્રત ૨૦૦૦

કબીરપંથી જીજ્ઞાસુને વીના મુલ્યે ભેટ.

કીંમત ૦-૪-૦

આ ચોપડી ધી પરમાર પ્રી પ્રેસ ગીઆરો--અમદાવાદમાં
પરમાર હરીલાલ ત્રીકમલાલે છાપી.

સત્યનામ

સત ક ર

શ્રી સત્ય ઉપદેશ
જ્ઞાનસાગર ભજનાવળી

પ્રકાશક કબીરપંથી સેવક

મયાભાઈ પુરસોતમ.

ગુરૂ દામોદરસાહેબકી દયાસે—અમદાવાદ.

પુસ્તક મળવાનું ઠેકાણું—

મહાદેવ રામચંદ્ર જાગુટે

ત્રણ દરવાજા—અમદાવાદ

જપ વધંતી મપતી ઔર વધે જસ જ્ઞાન,

દાસ મયાય બોલો સત્ય કબીર સત્યનામ

કીમત ૦-૧-૦

શ્રી ૧

શ્રી સત્યનામ

અર્પણ પત્રિકા

સત્યાચાર્ય, અતુલ્ય, પ્રૌઢ, પ્રતાપવાન. સત્ય કબીર સ્વરૂપ,
અશરણ શરણ, સંતગુરૂ કે નોધાન પરમ કૃપાળુ, દીન
દયાલ, સુર્યવત પ્રકાશીત, ચંદ્રવત શીતલ, કલ્પવૃક્ષ વત
મનોવાંછીત ફલદાતા, સદા પરોપકારક, અનેક શુભ
ઉપમા લાયક, સાદ્ધોશ્રી ૧૦૮ હજુર. પં શ્રી
દય.સે લીખીએ.

અહી કલીકાલમેં અનેક ધર્મો, અનેક પંથો, અનેક ગુરૂ વા લોકો, જીવોને ફસાયા કરે છે, ખરો ધર્મ કયો તેનો કોઇએ સદમાર્ગનો શોધ કરવાનો પ્રયત્ન કર્યો નહીં જેથી જન્મમરણ કેવી રીતે છુટી શકે. કબીર સાહેબ જીવોને ચેતાવા માટે અમર લોકથી અમર પુરૂષના વચને પધાર્યા છે

કાસામાં પ્રગટ થયા હતા

વીદેહી દેહુંધર આયે, કાયા કબીર કબીર કહાયે,
જુગન જુગન કેવી સરેલા હંસા રામાનંદકુ ચેતાયે
વારો તંન મંન ધન સબે પદ પરખાવન હાર,
જુગ અનંત પચી મર, બીન ગુરૂ નહીં નીસ્તાર.

શ્રી સત્ય કબીર તત્વ ગ્રંથ

સાખી — રૂ તન મન ધન સબી પદ પરખાંત હાર,
જુગ અનંત જો પચીમરે ગુરૂ વીના નહી નીસતાર

—— :(: ——

પ્રારથના.

પ્રથમ સમરૂં સતગરૂ સંત ગુરૂ ને લાગુ પાયરે
સતનામ દુખ ભંજના મારી વેગે કરજો સાહ્યરે ટેક
કૃપા કરી ગુરૂ દામોદરે ગુરૂ જ્ઞાન ના ભંડારજી
ગુરૂ કૃપાયે તત્વ ગ્રંથ લખીયુ શબ્દ નામનો સારરે ૧
ભુલ્ય ચુક મમ માફ કીજે શ્રોતા વકતા સુધારરે
વાંચો ગ્રંથ જે મનન કરશે સત્ય લોક તે નીવાસરે ૨
જન્મ મરણુનો ત્રાસ ટળશે ઉતરે ભવ સીંધુ પારરે
દાસ મયાભાઇ ની વીનંતી ગુરૂ નાંધારાંના આધાર ૩

પ્રાર્થના

પ્રથમ વંદુ ગુરૂપદ રજ પ્રીતે જેને દેખાવી અગમ ગમ હીતે-પ્ર.
અજ્ઞાન અંધારૂં જ્ઞાનદીપક કરી સંશય પટહરી ટાળ્યું સુરીતે-પ્ર.
જે કારણ સીદ્ધ જન પચીહાર્યા તે ગુરૂ કરૂણાથી
પામ્યો પ્રતીતે પ્રથમ
અમૃત સુરતીમાં જઇને સમાવે તે ગુરૂ ના ગુણ ગાઉં
સુભરીતે પ્રથમ
જાણે ભેદ ગુરૂ કરૂણાથી વીરલા તે જન કાળ કુટીલને જીતે
પ્રથમ
શબ્દ પરીક્ષા કરે જે હંસજન માની શીખામણ ધારે
સુચીતે—પ્રથમ
ગુરૂ કૃપાથી તત્વ ગ્રંથ બણવું અહાસ શબ્દ નામનો
સાર સુભરીતે પ્રથમ

પ્રારથના

દીનાનાથ અરજ સુણો માહરી કરૂણા કરો આ દાસભણી.
દયાળુ દયા દાશ ઉપર કરો પ્રભુ શોક સંતાપ કસ્ટ હરો ૧
સાહેબ કબીર સત્ય વચનીસો જુગો જુગ જીવને તારણસો ૨
કૃપા સીંધુ નાથ સામ્રથશો સરવે બ્રમંડોના માલીક સો ૩
ગુરૂ મારા ગુણના સાગરસે સાહેબ દામોદર દયાળુસો ૪
અરજ આવે સુણે નરનાર ભવસાગરથી ઉતરે પાર ૫
દાસ મયાભાઇ અરજ કરે ગુરૂના ચરણમાં ચીત ધરે ૬

થાળ

હું તો લળી લળીને લાગુ ગુરૂ ને પાય પધારો સાહેબ આંગણીએ
ગવરી ગાયના ગોબર મંગાવું આંગનીઆં લીંપાવુ
સાહેબ આંગણીએ લીંપાવુજી

પાંચ સખી મીલી મંગલ ગાવે મોતીડાંના ચોક પુરાવું ૧
ગંગા જુમનાના નીર મંગાવું તાતા જલ નવરાવું
તેલ ફુલેલ અંતર લગાંવુ ગુરૂજી ને ચંદન ચઢાવુ ૨
નખસે ફોલેલા ચોખા મગાવુ દુધલીયાં દોવરાવુ
ખીર ખાંડના ભોજન બનાવુ ગુરૂજીને આપે જમાડું ૩
સંખલદ્વીપથી હસ્તી મંગાવું અંબાડી સોહાવું
દક્ષીણ દેશથી ચમ્મર મંગાંવુ ગુરૂજીને ચંમર ઢોળાવું ૪
ભવસાગરકે નાવ ખેવટીઆ સતગુરૂ પાર ઉતારો
ધરમદાસકી અરજ ગોસંઇયા શરણે આવ્યાને ઉગારો ૫

હજી પ્રીયા ખોલ કપટ મુખ હશ હો મેરે આંગણે સાહેબ
આયે હો મેરે આંગણે બંધી છોડ આયે આયે હો મેરે
આંગણે હજી પ્રીયા ખોલ કપટ મુખ હસ હો
તુંમ હમ મીલી પ્રીયા આનંદ કરહી હજી પ્રીયા કેશર
ચંદન ગસહો મેરે આંગણે ૧
એહવાર કૃપા કરો પ્રીયા સુજમર હજી પ્રીયા
મોહે મીલનકે રોમ ચહો
આનંદ મંગળ આરતી ઉતારૂ હજી પ્રીયા જોવુ તમારા
રંગરસ હો

ધર્મદાસ કી અરજ ગોસંઇયા હબ્બુ પ્રીયા રાત
દિવસ ગાઉં જશ હૌં
આખી સાખી કબીરકી જો નીર વારીજાય
કયા પંડીતકી પોથીઓ રાત દીવસ મીલી ગાય

શ્રી આરતી સતગુરૂકી

જે સત ગુરુ સ્વામી જે સત ગુરુ સ્વામી
આવી ગતી અગમ અપાર ખુદ માં નહી ખામી ગુરૂ૦
જુગો જુગો જીવ ઓધાર્યાં જસ કીર્તી જામી જે૦
આદી પુરૂષ અવતાર વીશુસો વિસરામી ગુરુ૦ (૨)
વીશુસો વિસરામી શેષ વરણવી થાકયો૦
મુખ અનંત પામી જે સત ગુરૂ૦
કરજુગ નામ કબીર નીચલ નીસકામી પર ઉપગાર
પ્રગટા પ્રેમે પરણામી૦
ભવતારણ ભગવંત નીરમલ બહુ નામી ગુરૂ૦ (૨
ગુણજસ ગાઉં તમારા વીઠ્ઠલ અનુરાગી જે સત ગુરૂ૦
અખંડ આરતી ખંડ ના હોઇ કાલહી માર રસાતાલ ખોઇ
ખંડીત ધરતી ખંડીત આકીશા ખંડીત ચંદ્ર સુર્ય કૈલાસા
ખંડીત પીંડ ઔર બ્રંમંડા ખંડીત નદી અઢારે ગંગા
ખંડીત રઘુપતી ખંડીત રાવણ ખંડીત કૃષ્ણ કંશ બલી બામણ
જબલગ આરતી તબલગ સ્વાસા અખંડ જયોત આરતી પ્રકાશા
બર સત શબદ અખંડીત ધારા ખંડ અખંડ કબીર પુકારા.

દયા સાગર અસ્તુતિ.

ગુરૂ દયા સાગર જ્ઞાન આગર શબ્દ રૂપી સતગુરૂ ૧
તાહીક ચરણ સરોજ વંદો સુખદાયક સુખ સાગરમ ૨
જોગજુત અજીત અજીત અંમર ભાસતે સત સુકીતમ ૩
દયાપાળ દયાળ સ્વામી જ્ઞાન દાતા સીયતંમ ૪
ક્ષમાશીલ સંતોષ્ય સુંમીતા ગુરૂ આનંદરૂ સદાહીરદનં ૫
સહજ ભાવ વીવેક સ્થીર નીરમાયા નીવ સંશયમ ૬
નીરમોહી નીર વૈર નીરભે અકથ કથીતા અવીગતંમ ૭
ઉપકાર ઓ ઉપદેશ દાતા મુકતી મારગ સતગુરુ ૮
દાસ ભાવકી પ્રીત વીનતી ભંગ્તી કરંન કરાવંનં ૯
ચોરાસી બંધણ કર્મ ખંડન બંધી છોડ કહાવંન ૧૦
ત્રી ગુણ રહીતા સત્ય વકતા સત્યલોક નીવાસીનં ૧૧
સત્ય પુરૂષજ હાં સત્ય સાહેબ તહાં આપ બીરાજીતં ૧૨
જુગનજુગન સત્યપુરૂષ આજ્ઞા જીવન કારણ પગ ધરન ૧૩
દીન લીન અધીન હોયકે હોયકે જગ્તમે ડોલત ફીરૂ ૧૪
કરૂણામય કબીર કેવળ સુખદાયક સર્વે લાયકમ ૧૫
જમ ભયંકર મારી મારી મરદંગ દુખીત જીવ સહાયકમ ૧૬
ધર્મદાસ કરજોર વીન્વે ગુરૂ દયા કરો મન વસ કરો ૧૭
[illegible] સેવા ગુરૂ ભક્તિ અવિચલ નીશદીન આરાધુ સુમીરણ ૧૮

અ.

સતગુરૂ કીજો અધીક મહીમા જ્ઞાન કુંડમાં નાહીયે
ભરમીત મંન જબ હોત સ્થિર બહુરી ન ભવજલ આવીયે
સાધુસંતકી અધીક મહીમા રહણીની કુંડમેં નહાઈયે
કામ ક્રોધ વીકાર પરીહરો બહુરીન ભવજલ આવીયે
દાસાનન કે અધીક મહીમા રુવા કુંડમેં નહાઇયે
પ્રેમ ભક્તી પતીવ્રત દ્દઢ કરી બહુરી નભવજલ આવીયે
જોગી જનકી અધીક મહીમા જુગ્ત કુંડમેં નહાઇયે
ચંદ્ર સુરય મંન ગગ્ન થીર કરો બહુરીન ભવજલ આવીયે
શ્રાતા વકતા કે અધીક મહીમા વીચાર કુંડમેં નહાઇયે
સાર શબદની વેરી લીજે બહુરીન ભવજલ આવીયે
ગુરુ સાધુ સંત સમાજ મધ્યે ભગતી મુકતી દ્રઢાઇયે
સુરતી કર સતલોક પહોંચો બહુરીન ભવજલ આવીયે
ધર્મદાસ પ્રકાશ કીન્હો અકહ કુંડમેં નહાઈયે
સકલ કીલ વીખ ધોય નીર્મળ બહુરીન ભવજલ આવીયે
સાહેબ કબીર પ્રકાસ સત્ગુરૂ ભલી સુમતી દ્રઢાઇયે
સારમેં તન સાર દરશે કોઇ અકહ કહાવીયે
ધર્મદાસ પટ ખોલી દેખો તત્વમેં ની તત્વ હે
કહે કબીર નીતત્વ દરસે આવાગમન નીવારીયે

સત ગુરૂદેવકી જય.

સંદેશ.

આટલો સંદેસો મારા સતગુરૂને કહેજયો
સેવકના રૂદીયામાં રહેજયો   સંદેસો—ટેક
કાયાના દેવળ અમને લાગે સે કાચા
તેની ભલામણ અમને દેજયો   સંદેશો ૧
કાયા ઓ પડશે હંસા કયાં જઇ મમાસે
તેની ભારવણી અમને દેજયો   સંદેસો ૨
સત્ય સ્વરૂપી મારી નજરમાં આવે
તે ગર બતાવી અમને દેજયો   સંદેસો ૩
તમે હમારા ગુરૂ અમે તમારા
જનમો જન્મની પ્રીતી રહેજયો   સંદેસો ૪
ધરમદાસકી અરજ ગોસંઈ યા
સુકિતના મારગ અમને દેજયો   સંદેસો ૫
સીર ગુણ ભકિત જગતકી નીરગુણ લખે ન કોઇ
નીરગુણ ભકિત જો લખે તો ભકિત ગર હોઇ.

કબીર સાહેબના પુસ્તકનું વીવેચન કરે અથવા વાંચે તો શુધ્ધ મારગની ખબર પડે.

સાત ગુરૂ મહિમા.

પહેલે ગુરૂ માતા પીતા રકત બિંદુકા ઓહી હે દાતા,
બીજા ગુરૂ મનકી દાઈ ગર્ભવાસથી જેને દીયા છોડા,

ત્રીજા ગુરૂ જેને ધરિઆ નામા લઇ લઇ નામ પોકારઈ
સહુ ઠામા.
ચોથા ગુરૂ જેને વિદ્યા રીન હાયા જગત વહેવાર સબ
વીધી કહાયા
પાંચમા ગુરૂ જેને કંઠી દેના રામકૃષ્ણકા સ્મરણયા દીના
છઠ્ઠા ગુરૂ જેને બ્રહ્મગઢ તોડયા સબસે છોડાઇ એકસે જોડયા
સાતમા ગુરૂ જેનેસત શબ્દ લખાયા જહાંકા હંસા
તહાં પહોંચાયા.
કહેત કબીર સુણો નર લોઇ સાતમા ગુરુબીન મુકિત ન હોઇ;
સાત ગુરુ સંસારમેં સેવક અકલો જાણુ
સાંઇ ગુરૂકુ વંદીએ લખાવે પદ નીરવાણ.

નામ ચરિત્ર.

સાહેબ અવીચળ નામ તમારો દયા કીજે પાઇએ.
સત્ય સુકૃત હૃદય બસે તાકુ ચબહુ ના આવે હાર.
અવીગતટે પરચે ભયો આવાગમન નીવાર,
કહાં આનકી સેજ જીવકા મરમન બાજે શબ્દસ્વરૂપ
આપ હે તહાં અનહદ ધુન બાજે.
ધુની સુણુ મગન મયે ઇનગીત અંન નહી જાઈ

૧૨૧૯૦

અમૃતહી કે બુંદહે સો અમૃત માંહી સમાઈ
પ્રથમ પુરુષ ચરણુધારી સત સકૃત જગમેં આયે
પરમારથકે કારણે જીવકે બંધી છોડાયે
કાગાસે હંસા કીયા જાત વરણ કુલ ખોય
જમસે તીનકા તોડકે વાકુ ગંજી ના શકે કોય
સત જુગ ગયે બીત ત્રેતામેં આયે
ધરયો મુંનીદ્ર રુપ આન હંસકુ ચેતાયે
ચેતન હારા ચેતીયો બહુ‌ન ચેત્યો જાય
શત સુકૃત ચીન્હા બીના કાળ સબન કુ ખાય
ત્રેતા ગયે બીત સુણો દ્વાપરકી બાની;
કરૂણામયકો રૂપ આપ ભયે સતસુકૃત જગમેં જ્ઞાની
હંસનકુ પરમાંધકે આપ રહેની નાર;
નામપ્રતીત ભઈ જે જનકુ ઉતરે ભવજલ પાર.
કળજુગ પ્રકટે કબીર દેખા કાળકા જોરા,
કીયા કાસી અસ્થાન આપ ભયે બંધી છોરા.
મુંની પંડીત વાદેવદે કોઇના પહોચે જ્ઞાન
ત્રીગુણ લીલાં નીવારકે આપ પુરૂષ નીરબાન
ચારો જુગકે હંસ આય સતલોક સીહારે,
બારમત ફીરે સબ કાગા દુત બહેંઠે રખવારે
મુનીવર મુંની જોગ જતી કરે કાળ કાં ધ્યાન
તીહું લોકકે ઉપરે કોઇના પાવે જાણ.

કઠીણુ કાળકા રૂપ અંતકો જાણો ભાઇ
જબ આવે સુરત અંધ જીવ કહાં જાય પથાઇ
તીર્થ જાય સકલ ભરમી આવે જમકી ત્રાસ ન જાય
એક નામ વીના બાંચે નહિ કોટીક કરેરે ઉપાય.
બહુ જ્ઞાની બહુ ગમ્ય બહોત તીર્થ કું પુજે;
દીપકુ જલે અનેક અંધકુ કશું ન સુજે.
જુગત જુગત ભરમત ફરે જીવકી તહુ ન પાવે દાદ,
સપત દ્રીપ નવ ખંડમેં એક નામ વીના સઉ બાદ.
કળજુગ કર્મ અપાર જીવ કોઇ કહ્યા ન માને,
સાખી સાખી શબ્દ ઉલટે વાદ વખાણે.
વાદ કીયે પહોંચે નહી મંન મમતા કે જોર
લખ ચોર્યાસી જીવ જ્યોતીમેં ભરમે નર્ક અગોર.
સતગુરૂકા ઉપદેશ સંત કોઈ વીરલા પાવે,
કરે તત્વકા ખોજ બહુરી ચોની સંકટ ના આવે
એસી સુરત પ્રીત લગાવે જેસે ચંદ્ર ચકોર કઠીણુ પડે
દુઃખ સુખ સહે પ્રીત નીભાવે.
ઔર નહી સાગર નહીં સંસાર નહીં તહાં પવનને પાણી
નહીં ધરતી આકાશ કસુ ઔર નીશાની.
ઉત્પતી પ્રલ્યે તહાં નહીં નહીં વિઘન નહિં હાન,
હંસા સદા આનંદ રહે ધરે પુરુષકો ધ્યાન
તીર્થ નહીં વરત નહીં તહાં વેદ વીચાર,

નહીં દેવી નહીં દેવ નહીં તહાં ખટકમ આચારા
હરખ શોક વા ગર નહીં નહીં કર્મ નહીં કાળ,
હંશા સદા આનંદ રહે છુટી જાય જમ જાળ.
ગુરૂ બહુતેકે સંસારમેં રહીત ગર કોઇના બતાવે
આપણુ સવારથ લાયકે ફીર છીર ભાર ચઢાવે,
ગમ અગમ જાણે નહી બીચ પરે ભુલાય
સત સુકૃત ચીન્હા બીના સબ રસ ચાલ્યો હે ગમાય
અવીગત અગમ અપાંર ઔર સબ દીસે બાજી
પઢી પઢી વેદ કુરાન ભુલે પંડિત ઔર કાજી
ગમ અગમ જાણે નહીં બીચ પરે ભુલાય
જયુ જુહારી હારયો જુદા સબરસ ચલ્યો ગમાય.
જ્યાં સત પુરૂષ સતભાવ તહાં નીજ હંસનકા વાશા
તહાં નહી માયા મોહ નહીં તહાં તશણા આશા
મુળ નામ વા પુરૂષ હે પહોંચ દ્રીપ અમીકે પાસ;
સતગુરૂ મીલે તો પાઇયે પુરણ પ્રેમ વીલાસ.
જાકુ દુર જાણતે સો નીકટ બીરાજે;
કોઇ કોઇ શબ્દ સ્નેહી હોય તીનકે ઉપર છત્ર છાજે
મગન હોય મનકુ રહે હંસ રૂપ આનંદ;
સુમરણ દીન દયાળકે જ્યું ઉડઘન મેં ચંદ્ર
ભરમ ભરમ જુગ ચાર રૂપ કીયા બહુ બિસ્તારા
સતગુરૂ વિના નહીં વચે જમદુત માર પસારા

બહુતેક ભ્રાંતી પ્રમોધીયા કોઇ કોઇ લહે માન
આદ અંતકે હંસ સો પ્રગટ ભયે હે આન,
જે કોઇ નામસનેહી હોય તાકુ જમદુત નીકટ ન આવે
પરમ તત્વ કરી પહીચાને તો સત સાહેબ મંનમાને
અજર અમર બીનસે નહી પ્રેમજ્યોત પ્રકાશ;
કેવળ નામ કબીરકા સો ગાવે ધરમદાસ.

મુકત પત્રિકા.

મુકિત નામ કબીર કહાઇ સુમરણ કાલત્રાશ ભય જાઇ,
એહી કલી કેવળ નામ આધાર સુમરત હંસ ઉતરે ભવપારા
યોગી જતી તપસ્વી સંન્યાસી એ સબ અટકી રહે જમફાંસી
સત્ય પુરૂષ અમર અવીનાશી જીવ દયાધર પ્રગટ ભયે કાસી
તે તંનનામ કબીર કહાઇ પ્રગટ ભયે નીરૂ ગર આઇ
રામાનંદસો ચરચા ચલાઇ સીષ ભાવ હોય લોક લઇ ધાઇ,
શાહ સીકંદર પરછા પાઉં સીષ છાપ તંન તાન ન સાઉ,
આપ દયા કર દરશન દીનહા સીધ છાપ સીતલ તન કીન્હા
શાહકે મંનમે એસી આઇ લે સાહેબકો તખત બેઠાઇ
હસ્ત જોડ અરજ બહુ કીન્હા જાતે જીવીત દાન મોહે દીન્હા
ખુદ ખુદા એ આપ ચલી આયે મેરે તંનકો ત્રાસ મીટાયે
તેહી સમેતકી ચલી આયે દેખ સાહેબકો બહુત રીસાયે

શુસા દીસ સાહ તંન હેરા હમશો અંતર કીયા ગણેરા
ઇસ જંદાકો તખત બેઠાયા હમસુ જુદાઇ અંદર લાયા
એ તે દીવસ હમ સંગ રહાઈ તખત કબુ નહી મોહા બેઠાઇ
કહે સીકંદર અરજ સુંણો પીરા એહ ખુદ માલીક આપ કબીરા
દરશ કાએ દુર હોય પાપુ ખબર કરો દીલ અંદર આપુ
કહેતકી માર એહી બેરા તબ શાન્તી હોય મંન મેરા
કહે સીકંદર કશુ નહિ બીચારયા ગુંણકવન તુંમ ઇનકુ મારો
દુઇ દીનમે કુફર પઠારા ફરી ગુછાતકી હાથ પછારા
પકરી કબીર જમીમેં ડારયા તકી ક્રોધ કીયા અશરારા.
હાથ સમશેર લપ ગલે ચલાઈ ગલા કટે નહી બહુત રીસાઈ
અગ્નિ જલાઇ તોપ બખાઇ દેગ આંચ દે કુઇમેં નહાએ
તકી ત્રાસ બહુત મંન લાવો બાવન કશની દે પરતાવો
જબજબ કસની તકી મંન ધારે તમતબ સાહેબ તપત નીહારે
બહેઠે તચત સાહકે પાસા દેખી તકી મંન ભયે ઉદાશા
તકા લજીત ભયે મંનમાંહી જંદા ખુદ અલાચલી આઇ
હાર તકી તબ અરજી લાઇ સાહેબ અમતો ચીન્હે નાહી
ત્રાહ ત્રાહ કહે ગુન્હા હણુ કીના બેહુવાદે આપકો નહી ચીન્હા

સાખી

મુકત ભેદમે ભાંખેહુ સબહી કહો સમજાય,
એ રહતી નીજકે ગ્રહે સો જનલોકહી જાય.
યહ પત્રિકા મુકતકી પઢે ગુણે ચીત લાય,
જો ઇચ્છા મનમાં દર સો ગુરૂ દેઇ મીલાય.

કબીર સાહેબ રામાનંદ સ્વામી અને સીકંદર બાદશાહકા વ્રતાંત.

કબીર સાહેબકી વાણી જગતમેં બહુ પ્રસિદ્ધ છે. ઔર ઉત્તમ હે. ઉશકુ કોઇ વીરલા જાણતા હે, જીન્હોને જન્મો જન્મ ભકિતકા બીજ વાવ્યા હે. સોઇ જાણતા હે કબીર શાહેબકા ઉપદેશ, સૌ ધર્મોથી ન્યારા હે. પોતે સત્ય લોકથી જીવોને ચેતાવવા—જીવોને ભવસાગરમાંથી તારવા--પ્રગટ થયા છે.

સાખી

બઉ બંધનસે બાંધીયા, એક બીચારા જીવ;
અપને બલ છુટે નહિ, છોડાવે સતગુરૂ પીવ.

રામાનંદ સ્વામી કાસીમેં જેને ચૌદસો ચેલા-તેમણે કબીર સાહેબનું જ્ઞાન ગ્રહણ કર્યું છે. દીલ્હીના બાદશાહને ઘણા ઘણા પડછા આપ્યા છે. દીલ્હીના બાદશાહને શીકંદર લોદીને જલન રોગની પીડા મીટાને લીએ કાસીમાં આવ્યા. તે રામાનંદ સ્વામીને સામે જઇને બાદશાહ બેઠા તબ રામાનંદ સ્વામીજી મુસલમાનના મુખ દેખતા નહીં તેના માટે મુખ ફીરાઇ રામાનંદ સ્વામીજી બેઠા, તેવી રીતે દેખકર બાદશાહ ઘણો ક્રોધિત હો ગએ. ક્રોધમેં રામાનંદ સ્વામીજીકા શીશ કાટ ડાલા, ત્યારે ત્યાં ચૌદશો ચેલા

સાખી.

એક ઇંડ ઓંકાર એ સબ જગ ભયા પસાર
સબી નારી હે સત્ય પુરૂષકી, અવીચળ પુરૂષ ભરથાર.
રામ જપત હે નામ કુ, નામ નીરંજન થીર.
આગે પુરૂષ અગમ હે વાંકુ જપ કબીર
સાહેબ સબકા એક હે સાહેબકા કોઇ એક
લાખન મધે ના મલે, કરોડમાં કોઈ એક.